

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 79/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., bytom Z., zastúpeného advokátom Mgr. M. U., Z., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 36 písm. a) a čl. 38 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ako súdu odvolacieho) vedeným pod sp. zn. 17 Co 86/02 zo 6. februára 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. mája 2002 doručené podanie J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom Z., zastúpeného advokátom Mgr. M. U., Z., označené ako „Podnet na konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v zmysle zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ sa návrhom na Okresnom súde vo Zvolene domáhal určenia priznania nároku na vyplácanie vyrovnávacieho príspevku, na ktorý mal ako zamestnanec Železníc

Slovenskej republiky právo v zmysle kolektívnej zmluvy Železníc Slovenskej republiky na rok 1997, ako aj smernice Generálneho riaditeľstva Železníc Slovenskej republiky č. 288/1997 pre odmeňovanie zamestnancov Železníc Slovenskej republiky z 20. mája 1997. Okresný súd vo Zvolene rozhodol 16. októbra 2001 tak, že tento návrh sťažovateľa zamietol (sp. zn. 8 C 11/01). Na základe jeho odvolania proti tomuto rozhodnutiu vo veci konal a rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý vo svojom rozhodnutí zo 6. februára 2002 (sp. zn. 17 Co 86/02) rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ tvrdil, že „právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici pod č. k. 17 Co 86/02 boli porušené moje ústavou garantované hospodárske, sociálne a kultúrne práva, konkrétne sa odvolávam na čl. 36 písm. a) Ústavy SR, podľa ktorého zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, najmä právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň a na čl. 38 ods. 2, podľa ktorého mladiství a osoby zdravotne postihnuté majú právo na osobitnú ochranu v pracovných vzťahoch.

Výklad Kolektívnej zmluvy ŽSR a smernice použitý pri rozhodovaní prvostupňového aj druhostupňového súdu považujem za účelový, reštriktívny a ukracujúci ma na mojich právach vyplývajúcich z Kolektívnej zmluvy ŽSR.

Nie je možné, aby použitie smernice bolo na moju ťarchu, t. j. nie je možné vylúčiť v nej uvedený spôsob zápočtu rokov pre účely vyplácania vyrovnávacieho príplatku, keď v časti V. Mzdy, článok 1 bod 39 písm. d) Kolektívnej zmluvy ŽSR je vyslovene uvedené, že zápočet rokov sa vykonáva podľa vyššie citovanej smernice.“

V dôsledku uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol tak, že „právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 86/02 zo dňa 6. 2. 2002 boli porušené moje základné ľudské práva a slobody a toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie a aby mi v novom konaní bolo priznané, že v celom rozsahu spĺňam podmienky na vyplácanie vyrovnávacieho príplatku“.

II.

Ústavný súd podanie sťažovateľa podľa jeho obsahu posúdil ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [(ďalej len „ústava“) (keďže platná právna úprava konania o individuálnej ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy už nepozná)], ktorým fyzická osoba namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 36 písm. a) a čl. 38 ods. 2 ústavy právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 86/02 zo 6. februára 2002 a žiadala o jeho zrušenie a vrátenie veci na nové konanie. Dôvodom tejto požiadavky sťažovateľa bolo nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi konajúcimi v jeho veci, keďže podľa jeho názoru vychádzalo „z nesprávneho výkladu príslušných ustanovení Kolektívnej zmluvy ŽSR a smernice č. 288/1997-0620“.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa jeho § 25 ods. 2. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 36 písm. a) a čl. 38 ods. 2 ústavy, ochrana ktorých však patrí do právomoci všeobecných súdov, pričom z príloh zo sťažnosti vyplynulo, že všeobecné súdy na návrh navrhovateľa o jeho veci konali a rozhodli tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní (hoci nie v jeho prospech). Sťažovateľ preto pred ústavným súdom nenamietal porušenie žiadneho zo svojich základných práv alebo slobôd, ktorému v konaní pred súdmi nebola poskytnutá ochrana, resp. k ochrane ktorého nemal k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy namietaného porušenia práva. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je

ústavný súd oprávnený konať o ochrane základných práv a slobôd fyzickej osoby alebo právnickej osoby len vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd a keďže o ochrane sťažovateľom označených základných práv a slobôd konali a rozhodovali všeobecné súdy, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd uvádza, že samotný neúspech sťažovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi nie je bez ďalšieho dôvodom pre konanie ústavného súdu o jeho sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2002